

gen. Jeg kan dog ved at omhandle disse Actstykker ikke gaae den Vej, som den høitærede Udenrigsminister gif. Han begyndte med Londontractaten og undersøgte derefter, hvorvidt de foregaaende Actstykker stemte med den Fortolkning, han havde givet af denne Tractat; men det er den naturlige og ene rigtige Maade, netop, naar man seer hen til Londontractatens hele Indhold, først at begynde med de Actstykker, som ligge til Grund for denne Tractat (Hør!). Iøvrigt har det Foredrag, som den høitærede Udenrigsminister holdt ifor-gaars, allerede modtaget mange, som jeg troer, velbegrundede Modsigelser fra flere ærede Rigsdagsmænds Side, og jeg skal derfor søge at undgaae Gjentagelser og kun holde mig til det, som jeg anseer for væsentligt at fremføre, for at godtgjøre den Opfattelse af de foregaaende Actstykker og af Londontractaten, som jeg endnu maa ansee for den ene rigtige. Det første Actstykke, jeg da saaledes vil begynde med, er Warschauerprotocollen. Man har allerede i denne troet at finde en Hentydning eller endog-
 saa en indirecte Udtalelse af, at Kongelovens Arvesølge skulde ophæves. Jeg troer nu, at det ligger uendeligt langt borte fra Warschauerprotocollens Mening, at denne Ophævelse af Kongelovens Arvesølge skulde finde Sted. Det er efter Hans Majestæt Keiseren af Ruslands Retfærdighedsfølelse og hele Betragtningssmaaede af fyrstelige legitime Arverettigheder allerede aldeles usandsynligt, at det skulde have været hans Villie, at man skulde komme til et Arrangement ved at tilintetgjøre en heel Mængde ved den allerede saalænge bestaaende Kongelovs Arvesølgeregler begrundede Rettigheder. Warschauerprotocollen indeholder ogsaa tydelige Tilkjendegivelser af, at dette ikke har været Keiserens Anskuelse. Han har for det første udtrykkelig forbeholdt de 2 yngre gottorpiske Liniers Ret, og der er dernæst i Slutningen af Tractaten indført en almindelig Clausul om, at, skulde der gives flere andre berettigede Arvinger end de, som allerede havde renonceret, saa skulde man søge ogsaa at faae deres Renunciationer, ialfald mod en Godtgjørelse. Det er dog troer jeg et stærkt Beviis for, hvor langt den Tanke ligger borte, med eet Slag uden Videre at slaae en

Mængde legitime Arverettigheder ihjel (Hør!). Fremdeles ligger det udenfor Ordenes simple og naturlige Betydning, at en Ophævelse af Kongelovens Arvesølge var tilsligtet. Der tales rigtignok om Indførelsen af en reen agnatisk Succession, men kun for det hele Complex af Lande, der høre til Monarchiet, men ikke om en særegen Ophævelse af den hidtilværende Arvesølge for de Lande, for hvilke Kongeloven gjaldt. Den omhandlede Paastand strider fremdeles mod det hele logiske Sammenhæng i Warschauerprotocollen; thi, var det Meningen af den Artikel, som taler om den agnatisk Succession, at Kongelovens Arvesølge skulde ophæves, saa vilde det være i fuldstændig Strid hermed, at Tractaten første Gang efter den nuregjerende Mandstammes Ophør kalder Hendes Høihed Prindsesse Louise til Arv netop ifølge Kongeloven og de i Genhold til den udstedte Renunciationer (Hør!), og først efter hende hendes Sønner, altsaa en ligefrem Anvendelse af Kongelovens Arvesølge; kun en Combination skulde, som der staaer, finde Sted, ifølge hvilken den agnatisk Arvesølge anvendtes i Totaliteten af de omhandlede Lande, men ingenlunde en Ophævelse af nogen af de Rettigheder, som netop dannede denne Combination. Ogsaa flere enkelte Udtryk i Protocollen vise hen til, at der ikke var nogen Tanke om en saadan Ophævelse af Kongelovens Arvesølge. Der tales saaledes om de Farer, der kunde opstaae ved en ligefrem Anvendelse af Kongeloven, hvorved altsaa kun antydes en Modification i denne, eller dens Anvendelse i Forening med en anden Bestemmelse, men ingenlunde en Ophævelse af Kongelovens Arveret; der bruges ogsaa det Udtryk, at Keiseren vilde fuldstændiggjøre eller completere de Adkomster, som ifølge Renunciationerne og Kongeloven tilkom Prindsesse Louise og hendes mandlige Afkom med hendes Gemal, Prinds Christian; men det vilde jo være synderligt at completere Noget, som det var Meningen skulde tilintetgjøres; man pleier kun at completere det, der skal bestaae og virke fremdeles. Forsaavidt nu at man har sagt, at et saadant Forbehold af Kongelovens Arvesølge vilde komme i Strid med det allerede i denne Tractat udtalte Prin-